

Intervenció del president de la Generalitat, José Montilla, a les jornades anuals del Cercle d'Economia

30/05/2008

Cinquanta anys del Cercle d'Economia

Em permetran que les meves primeres paraules, en aquesta Jornada especial, siguin per expressar una sincera felicitació al Cercle d'Economia en el seu cinquantè aniversari. En aquests anys de vida, el Cercle ha deixat un pòsit dens en la societat catalana.

Ha acumulat un bagatge positiu, sense cap mena de dubte, marcat per la voluntat d'intervenir lliurement en el debat públic, orientat al redreçament de la societat catalana, a la seva plena implicació en l'evolució d'Espanya cap a la modernitat. La qual cosa volia dir, des del primer moment, una inequívoca vocació europeista.

Penso que el Cercle ha estat fidel al seu esperit fundacional de contribuir a vertebrar una certa "infraestructura espiritual" de Catalunya, tal com ho va definir llavors Jaume Vicens Vives. Ho ha fet amb un estil inserit en la millor tradició del pactisme polític; fent honor a l'esperit de tolerància ideològica amb què va néixer i facilitant l'existència d'un espai de trobada entre els móns de l'empresa, els professionals, la universitat i l'administració pública.

Tal com hem dit en altres ocasions, la història col·lectiva d'aquests cinquanta anys ha estat -en els seus grans trets- una història d'èxit. Hem passat de la dictadura franquista a l'Espanya democràtica i autonòmica; d'una economia tancada i protegida a una economia oberta i competitiva; d'un Estat absolutament centralista a un Estat amb un

notable nivell de descentralització del poder; d'una Catalunya oprimida a una Catalunya autogovernada. Podem dir que aquelles grans esperances dels fundadors del Cercle s'han vist, cinquanta anys després, en bona mesura, acomplertes.

Tanmateix, és cert que aquests èxits col·lectius indubtables no poden amagar –ni seria bo que ho fessin– les insuficiències i els defectes col·lectius. Per dir-ho en termes econòmics, hem assolit fites importants, és cert; però potser no ho hem fet amb l'eficiència desitjada. Ni som prou conscients dels reptes del nou món en el que estem vivint. Això vol dir que tenim molt per aprendre, per corregir i per millorar. I ens demana que mantenir viu l'esperit crític –i també autocrític– d'institucions com el Cercle d'Economia.

És una petició que els faig, només en començar, especialment en un moment de renovació de la Junta Directiva del Cercle, en la qual Salvador Alemany relleva a José Manuel Lara en la presidència de l'entitat. És de justícia agrair a la junta presidida per José Manuel Lara, i a ell personalment, que hagi intensificat la presència del Cercle en el debat públic, assumint els riscos de la controvèrsia polèmica i de generar incomoditats, tant als poders públics, com a altres estaments de la societat, tant del món acadèmic com de l'econòmic. Animo la nova junta presidida per Salvador Alemany a mantenir aquesta presència activa i compromesa del Cercle en el debat públic. No tinc cap dubte que, si així ho fan, contribuiran a elevar la qualitat de la nostra vida pública.

Reptes de país

Dit això, que no voldria que es prenguéssim com un mer compliment, els passo a plantejar algunes consideracions sobre l'actual moment, polític i

econòmic, des de l'òptica del Govern de Catalunya. Ho faré partint de l'afirmació, modesta si vostès volen, de la solidesa de l'acció que està duent a terme el Govern d'Entesa, amb el suport de les forces que conformen la majoria.

Aquest és un govern que treballa de forma tenaç i sostinguda per prosseguir la tasca de modernització del nostre país. Aquest és un govern que, en els grans temes, té i tindrà la mà estesa al principal partit de l'oposició. Per sentit de país i per responsabilitat política.

No els parlaré directament de la delicada situació econòmica que travessem ni de les dificultats de la política de cada dia. El Govern va presentar, fa tot just unes setmanes, un paquet de mesures per fer front a una conjuntura que ningú no nega que no és positiva. Les mesures contemplen, per exemple, - Un increment i una agilitació de la licitació de l'obra pública, per a la qual l'esforç inversor de la Generalitat, aquest 2008, és extraordinari. - El desenvolupament de les àrees residencials estratègiques i l'aplicació de les actuacions previstes al Pacte Nacional per a l'Habitatge. - L'ampliació dels instruments financers de suport a l'activitat empresarial, potenciant les línies de l'Institut Català de Finances. - Polítiques actives d'ocupació i d'acció social, que contemplen la formació i l'assessorament especialitzat a persones en situació d'atur. - O l'acceleració del pla per facilitar i simplificar els tràmits administratius per a l'activitat econòmica i empresarial. - Així com la revisió i impuls de l'Acord Estratègic.

Entenc, però, que en un fòrum com aquest el que toca és parlar amb visió de futur, aixecar la vista cap a l'horitzó, això sí, sense perdre de vista els condicionants del moment. Mirin: en el nostre horitzó tenim dos reptes fonamentals per assegurar-nos la prosperitat, el benestar i la

cohesió de la Catalunya del futur.

El primer és de caire econòmic: assegurar la competitivitat de l'economia catalana en el nou context de l'economia global. Per fer-ho hem de crear les condicions que ho permetin i que afecten al nostre capital humà, al nostre capital físic, al nostre capital tecnològic. A la vegada, hem de situar-nos bé en el nou mapa global, pensant i actuant en cercles concèntrics. Afermant-nos en el nostre entorn, des de l'Euroregió a la política mediterrània.

En aquest sentit, estic en disposició d'anunciar-los que abans de l'estiu acordarem, amb els nostres veïns del sud de França i amb el govern de Balears, els estatuts de l'Agrupació Europea de Cooperació Territorial, que donarà forma jurídica al concepte d'Euroregió.

Com poden comprendre, la voluntat de la Generalitat de Catalunya és sumar a aquesta iniciativa als nostres veïns peninsulars –la Comunitat Valenciana i Aragó-, convençut com estic que, només la col.laboració en projectes de futur, ens farà superar alguns malentesos dels passats i ens farà a tots plegats més forts.

Ampliant el cercle, crec que també és una molt bona notícia el relleuament de la política de cooperació mediterrània, amb la proposta de la Unió per la Mediterrània, que renova el procés de Barcelona amb una major implicació de la Unió Europea. Catalunya està en condicions d'aspirar a tenir un paper actiu en aquesta nova iniciativa de la Unió.

Però, al mateix temps, tenim un segon gran repte de caire social, com és assegurar una bona integració de la població immigrada que ha arribat els darrers deu anys. I que necessita un país com el nostre, que vol seguir creixent però que ha de donar resposta a la nova realitat social que

representa l'envelliment progressiu de la població. I que tot això no es faci a costa de posar en risc la cohesió social, és a dir que, d'aquí a deu, quinze anys, seguim essent un sol poble, de , si fa no fa, vuit milions d'habitants.

Si ho mirem bé en aquests dos grans reptes hi trobarem tots els altres: des de la identitat a la millora de l'educació; de la necessitat urgent d'invertir en R+D+i al Pla de l'Habitatge; de les infraestructures a la capacitat financera per fer front a la llei de la dependència o la llei d'Educació, etc.

En definitiva Catalunya, per poder assegurar el seu futur, ha de capitalitzar-se. En capital físic: planificant i invertint en les infraestructures. Infraestructures de tot ordre: per descomptat viàries i ferroviàries. Però també les energètiques i les hídriques, com es poden imaginar perfectament. Aquí podem afirmar que tenim una bona feina feta. Perquè hem planificat i hem assegurat el finançament necessari per recuperar el dèficit acumulat durant molts anys, gràcies al compromís assolit per aplicar la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut. I que aquest 2008 han suposat 4.365 M .

I gràcies, com he dit abans, a l'esforç inversor que la Generalitat està duent a terme en aquests moments. Perquè se'n facin una idea, només GISA té, en aquests moments, de l'ordre de 9.600 M d'obra viva en curs, de la qual un 45 % ja està certificada. I dels 2100 M d'inversió prevista, també a GISA, al pressupost d'aquest any, a hores d'ara n'hi ha 900, aproximadament, de licitats.

En capital tecnològic: apostant per una economia del coneixement basada en la recerca i la innovació. aquí podem dir que estem avançant

en un plantejament compartit que es concretarà ben aviat en el Pacte Nacional per la Recerca, per al qual disposem, ja d'unes bases sòlides, construïdes amb una amplíssima participació empresarial.

En capital humà: reorientant l'educació amb criteris d'equitat i excel·lència. I aquí podem dir que amb la futura Llei d'Educació de Catalunya –que el Govern té intenció d'aprovar properament i enviar al Parlament- donarem un pas decisiu cap a aquesta reorientació, buscant el consens amb la societat catalana perquè amb l'educació es juga el futur del país.

En capital social: teixint el pacte que faciliti la integració de la nova immigració i el pacte intergeneracional que possibiliti la sostenibilitat del nostre sistema de benestar. I en l'àmbit concret de la immigració, ben aviat també estarem en condicions d'assolir un gran acord nacional que comprometi al conjunt de la societat catalana.

I també en capital polític: optimitzant, respectant i prestigiant les nostres institucions d'autogovern.

Conscient d'aquests grans reptes de futur, Catalunya ha fet l'aposta de comptar amb els instruments polítics i financers adequats per poder decidir les orientacions estratègiques i per poder exercitar les polítiques necessàries. Aquesta aposta afronta ara el seu moment decisiu, amb la negociació del nou model de finançament.

Tot plegat significa que es posa a prova un pacte polític. I això no admet –ara menys que mai- cap mena de frivolitat. Un pacte polític entre Catalunya –el poble i les institucions catalanes- per una banda i la legítima representació de la sobirania del poble espanyol, per l'altra.

Es posa a prova, també, la maduresa de Catalunya: Estem en un moment que exigirà molt de realisme i tenacitat. Que no admet posicions immadures, poc fonamentades o precipitades. Que no admet –menys encara del que ho admetia l'etapa anterior- les maniobres purament tàctiques, especulant amb el rendiment electoral a curt termini.

Som aquí per resoldre problemes, no per crear-ne de nous. Som aquí per treure el màxim rendiment de les eines que tenim i que tant ens van costar. I no farem cap servei al país aquells que per impotència o per insatisfacció permanent donin per perduda la batalla abans de començar-la. Com tampoc fan cap servei al país aquells que semblen, permanentment, dubtes sobre la nostra capacitat col·lectiva de resoldre amb èxit els reptes que tenim plantejats.

El decàleg de Catalunya

Els problemes que afrontem són d'una gran importància. Per això, ara fa poc més de tres mesos, just abans de les Eleccions Generals del 9 de març, vaig voler deixar molt clar quines eren les prioritats del meu Govern. Ho vaig fer en forma d'un decàleg que podem agrupar en tres grans blocs:

Primer: desplegament estatutari i finançament. Segon: inversió i gestió d'infraestructures. I Tercer: avenç cap a una articulació més federal de l'Estat de les Autonomies. Vegem-ho, encara que sigui molt breument.

1) En primer lloc vaig fer referència a la necessitat d'agilitar el procés per als traspassos de competències, previstos a l'Estatut. Ja saben que, ni en aquest camp ni en cap altre, no accepto que s'hagin de produir dilacions pel fet d'estar pendents de la sentència del TC. I que espero del govern d'Espanya que, partint de l'acceptació que les autonomies també

són Estat, s'abordi sense resistències ni prejudicis el traspàs de les competències que l'Estatut contempla.

A primers de juliol, està previst que es reprenguin les reunions de les Comissions Mixtes de Traspassos, amb una agenda de temes que s'ha fet arribar a la Ministra d'AA.PP. En aquest primer bloc del decàleg feia esment, com és natural, a la urgència d'abordar un nou sistema de finançament i a la creació del Consorci Tributari, amb participació paritària de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de l'Agència Tributària de Catalunya. Per la seva transcendència i per la seva actualitat, més endavant em referiré de nou a la qüestió del finançament.

2) Vaig reclamar, també, l'aplicació rigorosa de la DA 3a. de l'Estatut, relativa a les inversions de l'Estat a Catalunya. Avui finalment, tothom accepta que fins fa molt pocs anys l'Estat no havia invertit en infraestructures bàsiques el que era necessari i el que era just a Catalunya.

L'evidència dels problemes que vam patir la segona meitat del 2007 va desarmar la demagògica oposició d'alguns de fora de Catalunya. Però com vostès comprendran, no aspiro a convèncer de les nostres necessitats a base de col.lapses. Els nostres arguments no necessiten desastres per ser convincents.

Amb la nova legislatura en marxa s'han reprès les negociacions que, tot sigui dit, seria bo que es poguessin dur a terme sense la pressió dels esdeveniments quotidians o de l'excés de tacticisme. Crec que els resultats millorarien. Estic convençut que es produiran avenços significatius, tant pel que fa al calendari concret per al traspàs de Rodalies, com al nou model de gestió de l'aeroport del Prat, on podem

disposar de la Terminal Sud, aproximadament d'aquí a un any.

Vull reiterar, aquí, el meu reconeixement a la seva implicació en tot el procés. I, pel que fa al nou model de gestió, dir-los que compto amb vostès.

En síntesi, doncs, i pel que fa a les infraestructures, en l'exposició del meu decàleg del mes de març vaig reivindicar tres coses: recuperar un retard històric d'inversió; guanyar en eficiència; i assumir responsabilitats.

3) En l'exposició de l'agenda política que pensava plantejar al nou govern d'Espanya, vaig parlar, també de la necessitat de fer més efectiva la participació de les CC.AA. en la definició de polítiques públiques que emprengui l'Administració de l'Estat. Vaig fer referència a la reforma del Senat, que caldria abordar amb una clara orientació federal. Tot i que vaig reconèixer que fins que el Partit Popular no evolucioni mínimament en aquesta direcció difícilment es podrà plantejar. Vaig parlar de la reforma de la Llei Orgànica del Poder Judicial. I, finalment, feia referència a la defensa i promoció, per part de l'Estat, de totes les llengües espanyoles, tal com estableix la pròpia Constitució. Fins aquí la síntesi del decàleg.

Abans de continuar, i en relació al que acabo d'exposar, vull deixar constància que aquestes preocupacions expressades des de Catalunya han estat –amb menor o major intensitat, segons els casos- positivament recollides en les intervencions programàtiques del president Zapatero al Congrés i al Senat. De manera que, avui per avui, el President de la Generalitat considera que l'agenda política, plantejada quinze dies abans de les darreres eleccions generals, ha estat entomada pel president del

Govern d'Espanya. I res no em fa pensar que, malgrat les dificultats –que hi seran, sens dubte-, no hagi de tenir una evolució igualment favorable.

Nou sistema de finançament

De totes aquestes qüestions, la que avui centra l'atenció general és, lògicament, la del nou finançament de Catalunya i, la reforma del sistema, en el seu conjunt. És la meva obligació reiterar, en aquest qualificat auditori, els principals trets del diagnòstic de partida; i els principals arguments de la proposta catalana. Sense deixar de repetir, per cert, que al meu parer no hi ha cap incompatibilitat entre l'aplicació d'un nou sistema de finançament i l'adopció de les mesures de política econòmica necessàries per superar les dificultats actuals. Ja he deixat clar que no accepto que això constitueixi un dilema. Per tant, hem d'acceptar que també per superar l'actual situació econòmica cal un esforç col·lectiu coordinat. En el que no ha de ser menor la implicació de les autonomies, de la seva capacitat inversora i de la seva acció per esmorteir els possibles efectes socials de la desacceleració econòmica.

És en aquest sentit que crec que la millor aportació que pot fer el Govern de Catalunya és negociar i aconseguir un bon acord de finançament, més enllà de les mesures adoptades per fer front a la frenada de l'economia a les quals m'he referit abans.

El diagnòstic de partida que fem, sobre el model de finançament vigent, és que amb l'actual sistema no es garanteix la suficiència financera, ni la capacitat tributària, ni l'actualització dels seus paràmetres, ni la seva transparència. A més, els mecanismes de solidaritat i d'anivellament penalitzen les autonomies que més contribució fiscal aporten. El resultat és que l'actual sistema de finançament limita el potencial de

desenvolupament econòmic i social de Catalunya. I no dóna resposta als canvis socials experimentats en els darrers anys. Aquesta és una situació que ni Catalunya, ni Espanya en el seu conjunt, es poden permetre. Només una dada, que vostès coneixen i parla per si mateixa: La Catalunya dels 6 milions dels anys vuitanta, era de poc més de 6,2 milions a començaments del nou segle. Doncs bé: En menys de vuit anys, a finals de 2007, el nombre de targetes sanitàries superava els 7,5 milions.

És cert que hem viscut un dels períodes de bonança econòmica i de creixement més llargs i espectaculars en moltes dècades, en bona mesura gràcies al fenomen migratori. Però no han crescut, en la proporció adequada, ni els recursos per a garantir les inversions necessàries –i la realitat física ha canviat extraordinàriament–, ni els recursos imprescindibles per garantir la qualitat dels serveis i per garantir la cohesió social. Necessitem fer créixer el nombre de centres sanitaris, el nombre d'escoles i les prestacions socials. Necessitem millorar la competitivitat de la nostra economia. I, evidentment, aquestes millores necessiten uns recursos que avui, amb l'actual sistema de finançament, no tenim garantits en absolut.

¿Quins són els eixos de la proposta catalana? Doncs, els que marca l'Estatut. En primer lloc, millorar la suficiència financera a través de l'augment dels percentatges de participació en el rendiment dels tributs estatals. En segon lloc, es proposa augmentar la capacitat normativa de la Generalitat sobre els impostos estatals en els que participa. En tercer lloc, es planteja gestionar els tributs propis i cedits a través de l'Agència Tributària de Catalunya; i participar en la gestió de la resta de tributs cedits parcialment, a través del consorci entre les administracions tributàries catalana i estatal. En quart lloc, defensa associar la major

contribució fiscal dels ciutadans de Catalunya a la necessària solidaritat amb la resta de Comunitats Autònomes; establint, però, un nou mecanisme d'anivellament que permeti revertir part d'aquesta contribució en el desenvolupament de la pròpia societat catalana. Es tracta d'evitar que la redistribució solidària no acabi perjudicant les autonomies que més contribueixen a l'esforç comú. I en cinquè lloc, la nostra proposta demana fixar uns criteris d'actualització clars i precisos per fer possible que l'evolució dels recursos disponibles s'adeqüin a l'evolució de les necessitats de despesa.

El Govern de Catalunya afronta aquesta negociació amb la ferma voluntat d'exigir que s'acompleixin les previsions contingudes a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, tant pel que fa als aspectes formals com als criteris de fons. Per tant, a través de la negociació bilateral amb el Govern d'Espanya. Sense que això vulgui dir que ens neguem a la generalització del resultat obtingut en la negociació. Al que sí em negaré és a acceptar que s'apel·li al marc multilateral per rebaixar el que és legalment just i socialment necessari per Catalunya.

Vaig dir, fa pocs dies, i avui ho repeteixo davant vostès, que Catalunya pot negociar, però ja no pot esperar. I per tirar endavant aquesta negociació el Govern de Catalunya compta amb un ampli suport polític i social.

Veig amb certa esperança que es va construint un cert clima d'unitat entorn del Govern en aquesta qüestió. Senyal que s'ha pres consciència de la importància del moment decisiu en que ens trobem. Un moment que no admet ni la passivitat ni el pessimisme. Que exigeix acció tenaç i realista; i confiança en les nostres possibilitats col·lectives.

Crec que, fins avui, els primers passos que s'han donat han estat positius: - s'ha esvaït plenament la temptació de postergar la negociació i la resolució del problema del finançament; - s'ha acceptat –i no podia ser d'altra manera- la negociació bilateral prevista en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; - hi ha un reconeixement general que Catalunya està mal finançada; - i ningú discuteix que en el centre del debat del finançament hi ha la població i no els territoris: és a dir s'accepta que el que cal resoldre i garantir és l'accés equitatiu de tots els ciutadans als serveis bàsics.

Lideratge, responsabilitat, treball

Abans d'acabar, voldria cridar la seva atenció sobre l'estat d'ànim col·lectiu. Sembla que un dels defectes del país sigui complaure's en la descripció d'una suposada decadència. N'hem tingut mostres sobrades els darrers temps. Deixin-me que ho digui clarament: Tot això és perdre el temps. Perdre un temps preciós que necessitem per pensar, projectar i treballar. Per no perdre els trens del present.

Es diu que ens manca un horitzó clar, que no tenim definits els nostres objectius de futur. Però, en canvi crec que existeix un ampli acord general en què hem de ser més competitius, hem de renovar la nostra cohesió social i hem de ser més forts políticament.

Es diu que no disposem dels instruments i els recursos necessaris per arribar a assolir aquests objectius col·lectius. Però, en canvi avui disposem de l'autogovern més potent que mai hàgim tingut en la nostra història contemporània. I en un altre sentit: Disposem d'un teixit empresarial potent, dinàmic i diversificat. Disposem d'unes ciutats i uns territoris cada cop més ben vertebrats. Disposem d'una societat que ha

demostrat empenta i dinamisme sempre que ha calgut. Disposem d'una riquesa cultural i lingüística que ens singularitza. I disposem de grans actius en camps tan diversos com la biogenètica, la indústria farmacèutica, l'agroindústria o l'economia del coneixement, que ens permeten ser punt de referència internacional.

També és diu que estem orfes d'un lideratge potent ... El que jo penso és que a Catalunya li convé un lideratge compartit entre poders públics i societat sobre la base de la responsabilitat, de les responsabilitats clares, precises, concretes. En resum, objectius compartits, instruments potents, responsabilitat i treball.

Lideratge de País compartit

El Govern per la seva banda, a través de la seva acció i a través del conjunt d'acords i pactes d'abast nacional, impulsa i lidera les grans apostes estratègiques del nostre país. Amb el convenciment que són bons instruments per guanyar aquells dos reptes que he esmentat en començar. Amb l'objectiu de garantir, en el que és la responsabilitat dels poders públics, aquesta capitalització a diferents nivells (físic, humà, social, etc.) de què els parlava.

Però permetin-me el to una mica imperatiu: I vostès? Fa un any, davant aquest mateix auditori, vaig afirmar que Catalunya necessita tenir empreses que apostin clarament per la internacionalització i per un creixement de volum que les permeti competir amb força als mercats internacionals. Catalunya necessita empreses amb voluntat d'esdevenir líders multinacionals. I avançar en aquesta direcció requereix processos de desenvolupament empresarial, de cooperació i també de fusió que molts de vostès coneixen millor que ningú.

Aquests processos han de comptar amb un suport institucional adequat: - que garanteixi la construcció d'una xarxa d'infraestructures de transport i de comunicacions prou competitiva; - que simplifiqui la burocràcia més que no pas la compliqui; - que aposti a fons per les infraestructures, la formació i la recerca, - i que tingui clara la orientació de futur que vol oferir al conjunt del país.

Vull aprofitar per fer meves les paraules de José Manuel Lara per demanar que "la responsabilitat de l'empresariat català" ajudi el Govern a dirigir aquest camí, tot i aprofitant les oportunitats de creixement empresarial que es presenten i es presentaran en els propers mesos.

Hi ha alguns exemples, és cert, que il·lustren com, fins i tot empreses que operen dins de sectors tradicionals com són la construcció, l'automoció i l'agricultura, poden avançar decididament en termes d'innovació, creixement i internacionalització. Sóc conscient que de l'any passat fins ara hi ha empreses que han fet els deures. I que els han fet bé.

Vostès saben que defenso que Catalunya ha de ser al pont de comandament de la política espanyola. Que no hem de resignar-nos, de cap manera, a ser mers espectadors (passius o reivindicatius).

Tampoc no participo, en absolut, de les idees dels qui aspiren a ser-ne fora. Jo aposto per enfortir el nostre autogovern i, alhora, participar en la construcció d'una Espanya plural, on la immensa majoria s'hi senti còmoda.

Comparteixo els objectius del Cercle. I crec que això em dóna força moral per demanar-los també a vostès a arriscar més, a reclamar el lloc i la presència que els correspon en el comandament de l'economia

espanyola.

Alguns de vostès em diran que això és molt difícil... que han trobat un cert rebuig,... Com comprendran, d'això no només en sóc conscient, sinó que ho he patit i ho pateixo.

No s'ho mirin només en termes de mercat interior. Decideixin-se a demostrar que l'empresariat català és capaç d'implicar-se a fons. Hi ha companyies, corporacions, grups importantíssims per al desenvolupament i la internacionalització de l'economia catalana que, avui, podrien tenir capital majoritàriament català. De vostès depèn que canviï aquesta situació. Si hi són; si arrisquen, si juguen a fons... ens tindran al seu costat. No cal que els ho digui.

Final

L'agenda que tenim al davant demana la implicació de totes les forces del país. Els he exposat el que està fent i el que està disposat a fer el Govern de Catalunya. Els he demanat la participació activa de l'empresariat català, fent allò que vostès saben fer: prendre iniciatives, assumir riscos ... I m'atreveixo a demanar-los el seu protagonisme més enllà dels legítims interessos particulars: el protagonisme en la conformació d'una societat civil implicada en el debat públic i en la definició de l'interès general i de l'estratègia col·lectiva per servir-lo.

Comparteixó plenament alguns dels principals objectius fixats pel Cercle: guanyar autoestima, creure en els propis projectes sense estar pendent dels demés, i estimular l'emergència de nous lideratges, polítics, socials i empresarials.

A diferència del que alguns es pensen, el meu govern vol una societat

civil realment significativa, realment forta, realment autònoma i immune a la natural tendència dirigista de l'Administració.

Estic convençut que un país de qualitat, que ompli d'orgull a tots els seus ciutadans, ha de comptar amb uns poders públics responsables i diligents, tant com amb uns agents econòmics i socials dinàmics i innovadors i amb una societat civil viva, crítica, implicada. I que un país de qualitat no es fa des del dirigisme i l'intervencionisme dels poders públics, es fa des de la responsabilitat de tots els agents públics i privats i des de la confiança en la força col·lectiva que dóna la feina ben feta.

Els animo, doncs, a treballar conjuntament en aquesta direcció i assumir el lideratge compartit del projecte de la Catalunya del futur. Vostès tenen la paraula.